

2008

21 декември

ЛОРИ

Цяло чудо е, че всички, които ползват обществен транспорт през зимата, не се гътват и не умират от предозиране с бацили. През последните десет минути върху мен кихаха и кашляха, а ако жената отпред още веднъж си тръсне пърхота в моята посока, направо ще я замеря с остатъците от хладкото си кафе, което вече не мога да допия, защото е пълно с парчета от скалпа ѝ.

Толкова съм изморена, че мога да заспя право тук, на втория етаж на този люшкащ се, претъпкан автобус. Слава богу, че приключих с работата си до Коледа, защото не мисля, че мозъкът или тялото ми щяха да издържат още една смяна зад онова ужасно бюро на рецепцията в хотела. То може да е украсено с гирлянди и красиви лампички от страната на клиентите, но като се пристъпи зад завесата, се открива една бездушна адска дупка. Практически спя дори докато съм будна. Планирам да потъна в летаргия до следващата година, след като се прибера у дома при носталгичната позната атмосфера в къщата на родителите ми утре. Има нещо успокояващо, изкривяващо времето, в напускането на Лондон за един промеждутък спокоен живот на село в централните графства, в детската ми стая, макар не всичките ми детски спомени да са щастливи. Дори и най-сплотените семейства имат своите трагедии и е справедливо да се каже, че нашите дойдоха рано и ни раниха дълбоко. Аз обаче няма да задълбавам, защото Коледа трябва да е време за надежда, за любов и най-привлекателното от всичко в момента – за сън. Сън, прекъсван от пристъпи на състезателно хранене с брат ми Даръл и приятелката му Ана, както и от целия диапазон изтъркани коледни филми. Защото

как би могъл някога да бъдеш прекалено уморен, за да гледаш някакъв злочест човечец, застанал на студа, да вдига една след друга табели, в които безмълвно заявява на съпругата на най-добрия си приятел, че разбитото му сърце винаги ще я обича? Макар че... това романтика ли е? Не съм толкова сигурна. Искам да кажа, *отчасти* е, по един твърде сантиментален начин, но също така е и да бъдеш най-ужасният приятел на земята.

Преставам да се тревожа за бацилите тук, защото несъмнено вече съм погълнала достатъчно, за да ме убият, ако желаят, така че облягам чело на потния прозорец и наблюдавам как Камдън Хай Стрийт се плъзга под блясъка на коледни светлинки и ярки, запотени витрини, отрупани с всичко, от кожени якета до клиширани сувенири от Лондон. Едва четири следобед е и въпреки това над града вече е паднал здрач; не мисля, че днес изобщо просветля достатъчно.

Отражението ми ми казва, че вероятно трябва да сваля евтиния ореол от гирлянди в косата си, който мениджърката ми, кравата, ме накара да си сложа, защото изглеждам, сякаш се пробвам за роля на архангел Гавриил за празненство в началното училище, но откривам, че всъщност не ми пука. Никой в автобуса не дава пет пари; нито мокрият мъж с анорак, седнал до мен, който заема повече от полагаемата му се половин седалка и заспива над вчерашния вестник, нито групата ученици, които си крещат един на друг от задните седалки, и определено не на жената пърхот пред мен, с проблясващите обеци снежинки. Иронията на избора ѝ на бижута не ми убягва; ако бях по-голяма кучка, бих я потупала по рамото и бих ѝ казала, че привлича внимание към кожната виелица, която разпръсква с всяко тръсване на главата си. Обаче не съм кучка; или може би съм просто тиха кучка, в собствения си ум. Нима не са всички?

Господи, още колко пъти ще спре този автобус? Остават няколко километра до апартамента ми, а вече е по-пълнен от камион с добитък в пазарен ден.

Хайде – мисля си. – Движи се. Отведи ме у дома. Макар че домът ми сега ще бъде доста депресиращо място, тъй като съквартирантката ми Сара е заминала при родителите си. Само още един ден и аз също изчезвам от тук, напомням си.

Автобусът спира с разтрисане в края на улицата и аз поглеждам надолу към потока хора, които се блъскат, за да сля-

зат, едновременно с останалите, които се бутат, за да се качат. Сякаш си мислят, че това е от онези състезания, където се проверява колко души могат да се поберат в едно малко пространство.

На една от стъгаемите седалки на спирката се е настанил мъж. Това не може да е неговият автобус, защото той е погълнат от книгата с твърди корици в ръцете си. Забелязвам го, защото изглежда в неведение за цялото бутане и ръгане, което се случва право под носа му, като един от онези готини специални ефекти в киното, където някой човек е напълно неподвижен, а светът се върти край него, леко разфокусиран.

Не мога да видя лицето му, само горната част на пясъчнорусата му коса, подстригана сравнително дълга и ставаща на вълни, когато порасне, предполагам. Облечен е с тъмносино, плътно прилепнало вълнено палто и шал, който има вид на специално изплетен от някого за него. Изглежда кичозно и неочаквано на фона на останалото готино облекло – тесни тъмни дънки и ботуши – и на изцяло погълнатото му от книгата внимание. Присвивам очи, опитвам се да наведе глава, за да видя какво чете, избърсвам запотения прозорец с ръкава на палтото си, за да виждам по-добре.

Не знам дали движението на ръката ми по стъклото, или проблясващата светлина от обещите на жената пърхот попадат в периферното му зрение, но той вдига глава и примигва няколко пъти, докато фокусира погледа си върху прозореца ми. *Върху мен.*

Взираме се един в друг и аз не мога да извърна поглед. Усещам как устните ми се мърдат, сякаш съм на път да кажа нещо, един господ знае какво, и изведнъж, изневиделица решавам, че трябва да слеза от този автобус. Завладяна съм от непреодолимата нужда да изляза навън, да стигна до него. Но не го правя. Не помръдвам, защото знам, че няма никаква възможност да мина покрай човека с анорака до мен и да си пробия път през претъпкания автобус, преди да потегли. Така че за част от секундата вземам решението да остана на мястото си и да се опитам чрез жаркия, отчаян копнеж в очите си да му предам съобщението той да се качи.

Мъжът не е красив като филмова звезда, нито класически съвършен, но в него има нещо младежки пакостливо, както и

открит „кой, аз ли?“ чар, които ме пленяват. От тук не мога съвсем точно да видя цвета на очите му. Зелени, бих казала, или пък може би сини?

И ето какво. Наречете го оптимистично мислене, но съм сигурна, че виждам как и него го удря същият гръм; сякаш невидима назъбена мълния необяснимо ни е свързала заедно. Разпознаване; открит електрически шок в разширените му очи. Той откликва с нещо като невярваща закъсняла реакция, от онези неща, които бихте направили, когато случайно забележите най-стария си и добър приятел, когото не сте виждали от години, и не можете да повярвате, че в действителност е там.

Видът му сякаш казва: „*Ей, здрасти*“, „*О, божичко, това си ти*“ и „*Страхотно е, че те виждам отново*“, при това едновременно.

Очите му се стрелват към смалвящата се опашка от хора, които още чакат да се качат на автобуса, след което пак към мен и сякаш мога да чуя мислите, които препускат през ума му. Чуди се дали няма да е лудост да се качи на автобуса, какво би казал, ако стъклото и тълпите не стояха помежду ни, дали би се чувствал глупаво, докато взема по две стъпала наведнъж, за да стигне до мен.

Не – опитвам се да му отговоря мислено. – *Не, няма да се чувстваш глупаво. Няма да ти позволя. Просто се качвай на скапания автобус, става ли!* Той гледа право в мен, след което плавна усмивка се разлива по плътните му устни, сякаш не може да я сдържи. В отговор на което се усмихвам и аз, почти зашеметена. И аз не мога да се сдържа.

Моля те, качи се на автобуса. Той скача, вземайки внезапно решение, затваря книгата със замах и я прибира в чантата между глезените си. Вече върви напред, а аз сдържам дъха си и притискам длан към стъклото, приканвам го да побърза дори, когато чувам противното съскане на затварящите се врати и освобождаването на ръчната спирачка.

Не! Не! О, боже, не смей да тръгваш от тази спирка! Коледа е! – искам да изкрещя, макар че автобусът вече се влива в движението и набира скорост, а отвън той стои на пътя, останал без дъх, и ни гледа как потегляме. Виждам как поражение помрачава светлината в очите му и защото е Коледа, и защото току-що съм се влюбила безнадеждно в непознат на автобусна

спирка, му изпращам една отчаяна целувка, облягам чело на стъклото и го наблюдавам, докато не изчезва от поглед.

И тогава осъзнавам. Мамка му. Защо не взех лист от книгата на нещастния тип и не написах нещо, което да му покажа? Можех да го направя. Дори можех да напиша номера на мобилния си върху запотеното стъкло. Можех да отворя малкото прозорче, да извикам името и адреса си или нещо. Сещам се за много неща, които можех и трябваше да направя, и все пак в онзи момент никое от тях не ми хрумна просто защото не бях способна да сваля очи от него.

За случайните зрители това сигурно е бил достоен за „Оскар“ шейсетсекунден ням филм. От сега нататък, ако някой ме попита дали съм се влюбвала от пръв поглед, ще отговарям: „Да, за една прекрасна минута на 21 декември 2008 година“.

2009

Новогодишни обещания

Само две обещания тази година, но пък са големи, лъскави и гениални.

- 1) Да открия моето момче от автобусната спирка.
- 2) Да намеря първата си истинска работа в списание.

По дяволите. Иска ми се да ги бях написала с молив, за да мога да ги изтрия и да им разменя местата. Това, което бих желала в идеалния случай, е първо да си намеря болезнено страхотна позиция в някое списание и след това да се натъкна на момчето от автобуса в някое кафене, докато държа нещо здравословно за обяд в ръката си, което той случайно да бутне, след което да вдигне поглед и да каже: „О. Това си ти. Най-сетне“.

След което да пропуснем обяда и да излезем на разходка в парка, защото ще сме изгубили апетита си, но ще сме намерили любовта на живота си.

Както и да е, това е всичко. Пожелайте ми късмет.

20 март

ЛОРИ

– Онова там той ли е? Определено усещам автобусно излъчване.

Поглеждам в посоката, в която кима Сара, и пресявам хората из оживения бар в петък вечер. Това е навик, на който се поддаваме всеки път когато отидем някъде; оглеждаме лица и тъпши за „момчето от автобуса“, както го кръсти Сара, когато сравнявахме интересното от преживяванията си по коледните празници през януари. Празненствата на семейството ѝ в Йорк звучаха много по-скучно от моето уютно, изпълнено с храна прекарване в Бирмингам, но и двете се бяхме върнали в зимната реалност на Лондон с новогодишна меланхолия. Хвърлих сълзливата си история за „любов от пръв поглед“, за да получа съчувствие, и веднага след това ми се прииска да не го бях правила. Не че нямам доверие на Сара, а по-скоро защото от този момент нататък тя стана дори по-обсебена от идеята отново да намерим момчето, отколкото съм аз. А аз тихо полудявам по него.

– Кой? – Намръщвам се към морето от хора, най-вече задната част на непознати глави. Тя сбърчва нос, докато обмисля как да определи човека, който трябва да огледам обстойно.

– Там, в средата, до жената в синята рокля.

Нея забелязвам по-лесно; абсолютно правата ѝ завеса от бяло-руса коса улавя светлината, когато отмята глава назад и се засмива на мъжа до себе си.

Височината му е горе-долу правилна. Косата му изглежда подобна и раменете му в тъмната блуза ми се струват шокиращо познати. Може да е всеки, но може и да е момчето от автобуса. Колкото повече го гледам, толкова по-сигурна съм, че търсенето е приключило.

– Не знам – казвам, съдържайки дъха си, защото ми се вижда по-познат от всички други досега. Толкова пъти съм го описвала, че Сара сигурно знае какъв е външният му вид дори по-добре от мен. Искам да се промъкна по-близо. Всъщност май вече съм започнала да се промъквам, но тогава ръката на Сара върху моята ме спира, защото той току-що се е навел, за да целуне лицето на блондинката, която мигновено се превръща в най-омразния ми човек на планетата.

О, господи, мисля, че е той! Не! Не трябваше всичко да става по този начин. Разигравам варианти на тази сцена всяка нощ, щом затворя очи, и никога, повтарям *никога* тя не завършва така. Понякога той е с група момчета в бар, друг път е сам в кафене и чете, но нещото, което никога не се случва, е да има приятелка, която едва не изяжда с целувки до степен да виси на косъм от русия си блестящ живот.

– Мамка му – измърморва Сара и бута чашата с вино в ръката ми. Наблюдаваме, докато целувките им продължават. И продължават. Божичко, тия двамата нямат ли мярка? Сега той обстойно опипва задника ѝ, като сериозно преминава допустимото за оживен бар. – Имайте малко приличие, хора – мрънка Сара. – Все пак не е твоят тип, Лу.

Покрусена съм. Дотолкова, че изливам цялата чаша охладено вино в гърлото си, след което потръпвам.

– Мисля, че искам да си вървим – казвам, на косъм от това да се разплача нелепо.

И тогава те спират да се целуват, тя пригласяда роклята си, той прошепва нещо в ухото ѝ, след което се обръща и тръгва право към нас.

Моментално разбирам. Младежът минава покрай нас и аз едва не избухвам в смях от щастливо облекчение.

– Не е той – прошепвам. – Дори не прилича особено.

Сара извърта очи и изпуска дъха, който сигурно е съдържала.

– Майчице, слава богу, егати. Ама че задник. Знаеш ли колко близо бях да го спъна?

Права е. Човекът, който току-що ни подмина, беше адски надут и бършеше червеното червило на момичето от устните си с opakото на ръката си със самодоволна, блажена гримаса, докато се отправяше към тоалетната.

Божичко, трябва ми още едно питие. Издирването на мом-

чето от автобуса тече от три месеца. По-добре скоро да го открия или ще завърша в изтрезвителното.

* * *

По-късно, обратно на Деланси Стрийт, изритваме обувките си и се размазваме.

– Мислех си – започва Сара, отпусната на другия край на дивана. – В работата има един нов колега, струва ми се, че може да го харесаш.

– Искам само момчето от автобуса – въздъхвам мелодраматично.

– Ами ако откриеш, че е тъпанар? – пита ме тя.

Преживяването ни в бара преди малко явно и на нея ѝ дойде повече.

– Смяташ, че трябва да спра да го търся? – поглеждам я аз, като вдигам натежалата си глава от облегалката на дивана.

Сара разперва широко ръце и ги задържа във въздуха.

– Само казвам, че ти трябва план за непредвидени случаи.

– В случай че се окаже тъпанар?

Тя вдига палци вероятно защото ѝ коства твърде голямо усилие да вдигне глава.

– Той може да се окаже страхотен, първокласен скапаняк – продължава. – Или може да си има приятелка. Или, за бога, Лу, може дори да е женен.

Ахвам. Буквално ахвам.

– Няма начин! – изплювам. – Той е необвързан и е разкошен, и е някъде там, и чака да го намеря. – Вярвам в това с пълното убеждение на пияна жена. – Или може би дори ме търси.

Сара се надига на лакти и ме поглежда, червените ѝ къдрици са разчорлени, а спиралата ѝ е размазана след дългата нощ.

– Просто казвам, че ние, *ти* може би имаш нереалистични очаквания и че ти, *ние* трябва да продължим по-внимателно, това е всичко.

Знам, че е права. Сърцето ми едва не спря да бие по-рано в бара.

Споглеждаме се, след което тя ме потупва по крака.

– Ще го открием – уверява ме.

Това е такъв простичък жест на солидарност, но в пияното ми състояние от него в гърлото ми засяда буца.

– Обещавах ли?

Тя кима и чертае кръст пред сърцето си, а от моята уста се отронва силен съзлив стон, защото съм изморена, писнало ми е и понякога не мога съвсем да си припомня лицето на момчето от автобуса, и се страхувам, че ще забравя как изглежда.

Сара се изправя и избърсва съзлите ми с ръкава на блузата си.

– Не плачи, Лу – прошепва. – Ще продължаваме да търсим, докато не го открием.

Кимвам и се отпускам назад, за да се взирам в дизайнерската грапава мазилка на тавана, който хазайнът ни бе обещал да пребоядиса още откакто се нанесохме преди няколко години.

– Ще го открием. И той ще бъде идеален.

Тя замлъква, след което неопределено размахва изпънатия си показалец пред главата си.

– По-добре да е така. Иначе ще изрежа думата „тъпанар“ право тук на челото му.

Кимвам. Лоялността ѝ е оценена и аз ѝ отвърщам със същото.

– С ръждив скалпел – добавям, доукрасявайки зловещата картина.

– И ще се възпали и ще му падне кратуната – мърмори тя.

Затварям очи и се смея тихичко. Докато не открия момчето от автобуса, лъвският пай от любовта ми се полага на Сара.